

bcn
classics

Palau de la Música
Gran Teatre del Liceu

24/25

28
10
24

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Paavo Järvi
Lisa Batiashvili
Tonhalle-Orchester
Zürich

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

Tonhalle-Orchester Zürich

Paavo Järvi, director musical

Lisa Batiashvili, violí

28 d'octubre de 2024, a les 20 h

Palau de la Música Catalana

Durada aproximada: 121 minuts amb mitja part inclosa

bcn
clàssics

Palau de la Música
Gran Teatre del Liceu

24/25

Serguei Prokófiev (1891-1953)

Concert per a violí i orquestra núm. 2 en Sol menor, op. 63 26'

Allegro moderato

Andante assai

Allegro ben marcato

Solista: Lisa Batiashvili

Pausa 15 minuts

Gustav Mahler (1860-1911)

Simfonia núm. 7 en Mi menor 80'

Langsam – Etwas weniger langsam – Nicht Schleppend

Nachtmusik

Scherzo. Schattenhaft

Nachtmusik

Rondo – Finale. Tempo I

Tonhalle-Orchester Zürich

PRIMER VIOLÍ

Julia Becker
Andreas Janke
Klaidi Sahatçi
George-Cosmin Banica
Peter McGuire
Elisabeth Bundies
Thomas Garcia
Elisabeth Harringer-Pignat
Filipe Johnson
Marc Luisoni
Elizaveta Shnayder-Taub
Alican Süner
Sayaka Takeuchi
Syuzanna Vardanyan
Isabelle Weilbach-Lambelet
Christopher Whiting
Philipp Wollheim
Yukiko Ishibashi
Irina Pak

SEGON VIOLÍ

Kilian Schneider
Vanessa Szigeti
Cornelia Angerhofer
Sophie Speyer
Eliza Wong
Aurélie Banziger
Josef Gazsi
Lucija Krišelj
Enrico Filippo Maligno
Amelia Maszonska-Escobar
Isabel Neligan
Mari Parz
Ulrike Schumann-Gloster
Mio Yamamoto
Seiko Périsset-Morishita
Cathrin Kudelka
Noémie Rufer Zumstein

VIOLA

Gilad Karni
Katja Fuchs
Sarina Zickgraf
Ewa Grzywna-Groblewska
Johannes Gürth
Richard Kessler
Katarzyna Kitrasiewicz-Łosiewicz
Antonia Siegers-Reid
Michel Willi
Andrea Wennberg
Ursula Sarnthein
Héctor Cámara Ruiz

VIOLONCEL

Paul Handschke
Anita Leuzinger
Rafael Rosenfeld
Sasha Neustroev
Benjamin Nyffenegger
Christian Proske
Gabriele Ardizzone
Ioana Geangalau-Donoukaras
Andreas Sami
Mattia Zappa
Sandro Meszaros
Anita Federli-Rutz

CONTRABAIX

Ronald Dangel
Frank Sanderell
Peter Kosak
Samuel Alcantara
Gallus Burkard
Oliver Corchia
Ute Grewel
Kamil Łosiewicz

FLAUTA

Sabine Poyé-Morel
Alberto Navarra
Haika Lübcke
Alexandra Gouveia

OBOÈ

Simon Fuchs
Isaac Duarte
Martin Frutiger
Kaspar Zimmermann

CLARINET

Michael Reid
Calogero Palermo
Florian Walser
Diego Baroni

FAGOT

Matthias Rácz
Michael Von Schönemark
Geng Liang
Hans Agreda

TROMPA

Ivo Gass
Tobias Huber
Karl Fässler
Paulo Muñoz-Toledo
Robert Teutsch

TROMPETA

Philippe Litzler
Heinz Saurer
Jörg Hof
Herbert Kistler

TROMBÓ

David Bruchez-Lalli
Seth Quistad
Marco Rodrigues
Bill Thomas

TUBA

Christian Sauerlacher

TIMBAL/PERCUSSIÓ

Benjamin Forster
Christian Hartmann
Andreas Berger
Klaus Schwärzler

ARPA

Sarah Verrue

PIANO

Hendrik Heilmann

Ilona Schmiel, *Directora Executiva*
Marc Barwisch, *Departament Artístic*
Ambros Bösch, *Gestor i RR.PP.*
Michaela Braun, *Directora de Màrqueting*
i *Comunicació*
Marcus Helbling, *Director de Finances*
(ad interim)

Tonhalle-Orchester Zürich

La passió per la música clàssica —des de Mozart fins a Messiaen— de la Tonhalle-Orchester Zürich es remunta a l'any de la seva fundació, el 1868.

Quan la dirigeix el seu director musical, Paavo Järvi, es genera una energia especial, ja que cada concert és una experiència única. L'Orquestra gaudeix dels diversos estímuls que rep dels seus directors convidats i dels solistes més reconeguts. Juntament amb el seu públic, l'Orquestra manté una viva curiositat per obres mestres desconegudes i obres noves d'encàrrec. Va ser fundada per músics de Zúric i porta la seva excel·lent reputació arreu del món mitjançant gires i enregistraments.

La Tonhalle-Orchester Zürich aplega músics de vint nacions diferents, uns cent artistes que interpreten prop de cinquanta programes diferents en més de cent concerts cada temporada. L'Orquestra ha estat convidada per actuar en més de cent ciutats de trenta països i, a més dels seus projectes orquestrals, els músics també han creat la seva pròpia sèrie de música de cambra. Paavo Järvi n'és l'onzè director titular des de 2019 i David Zinman n'és el director emèrit.

Ha editat més de quaranta enregistraments en CD. Sota la batuta de Paavo Järvi, ha enregistrat obres de Messiaen (Diapason d'Or, 2019), Txaikovski (Preis der Deutschen Schallplattenkritik, 2020; Diapason d'Or, 2021), Adams (Diapason d'Or, 2022) i Bruckner (Diapason d'Or, 2023; Premi ICMA pel millor enregistrament simfònic, 2024). El 2022, l'Orquestra de la Tonhalle de Zúric i Paavo Järvi van rebre el Premi de la Cultura Europea.

La gira per Espanya rep el suport de: Hans Imholz-Stiftung.

Paavo Järvi

Director

Guanyador d'un Grammy, l'estonià Paavo Järvi és considerat un dels directors més importants dels nostres dies. Ha dirigit les orquestres internacionals més prestigioses. És director musical de la Tonhalle-Orchester Zürich i de l'Orquestra Filharmònica de Cambra de Bremen i fundador i director titular de l'Orquestra del Festival d'Estònia.

Durant les temporades anteriors, ha completat cicles de Mendelssohn i Bruckner, així com enregistraments d'obres de Mahler, amb la Tonhalle-Orchester Zürich, i, més recentment, de les simfonies de Txaikovski i obres d'estrena de John Adams, en la celebració del setanta-cinquè aniversari del compositor.

Cada temporada conclou amb dues setmanes d'actuacions i classes magistrals de direcció al Festival de Música de Pärnu, Estònia, fundat per ell mateix el 2011. L'èxit del Festival i de la seva orquestra resident —Orquestra del Festival d'Estònia— els ha portat a ser convidats a nombrosos i destacats escenaris, com la Filharmònica de Berlín, la Konzerthaus de Viena, els BBC Proms i el Suntory Hall de Tòquio. Paavo Järvi col·labora estretament amb les seves orquestres anteriors, com l'Orquestra de París, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt i l'Orquestra Simfònica NHK.

És molt sol·licitat com a director convidat per dirigir regularment la Filharmònica de Berlín, la Royal Concertgebouw Orchestra, l'Orquestra Philharmonia i la Filharmònica de Nova York.

El 2013, el president d'Estònia li va concedir l'Orde de l'Estrella Blanca pel seu compromís amb la cultura del seu país. Ha rebut altres premis i distincions: el 2003, un Grammy per les *Cantatas* de Sibelius; el 2015, Artista de l'Any de *Gramophone Magazine* (Regne Unit), Diapason (França) i Medalla Sibelius (Finlàndia); el 2019, director de l'Any (Opus-Klassik) i Premi de Música Rheingau; el 2022, Premi Europeu de la Cultura.

Lisa Batiashvili

Violí

Violinista alemanya nascuda a Geòrgia, el seu virtuosisme és elogiat pel públic, la crítica i els seus col·legues. Guanyadora de diversos premis, ha establert vincles duradors amb les principals orquestres, directors i músics d'arreu del món. El 2021 va crear la Fundació Lisa Batiashvili, de la qual és directora, en compliment d'un somni llargament anhelat i del compromís de donar suport i oferir formació a joves músics georgians amb talent.

Després del seu pas com a artista resident per la Filharmònica de Berlín, gaudeix d'una emocionant temporada 2024/2025. Ha actuat amb l'Orquestra de París dirigida per Klaus Mäkelä al Festival de Lucerna, al qual han seguit extenses gires amb l'Orquestra de la Tonhalle de Zúric, amb Paavo Järvi; la Royal Concertgebouw Orchestra amb Mäkelä; l'Orquestra de l'Acadèmia Nacional de Santa Cecília, amb Daniel Harding; i l'Orquestra Simfònica de Londres, amb Sir Antonio Pappano. També torna a col·laborar amb l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles, amb Robin Ticciati; la Filharmònica de Nova York, amb Ivan Fischer; i l'Orquestra Simfònica Nacional de Washington, D.C., amb Gianandrea Noseda, entre d'altres.

Fa concerts amb Giorgi Gigashvili i Tsofne Zedginidze, dos joves pianistes i compositors georgians de gran talent que tenen el suport de la seva fundació. L'estiu de 2025, Lisa Batiashvili tornarà als escenaris amb el pianista Jean-Yves Thibaudet i el violoncel·lista Gautier Capuçon.

És artista exclusiva de Deutsche Grammophon i el seu enregistrament més recent, *Secret Love Letters*, amb obres de Franck, Szymanowski, Chausson i Debussy, va ser editat el 2022, amb Yannick Nézet-Séguin dirigint l'Orquestra de Filadèlfia i Giorgi Gigashvili acompanyant-la al piano.

El seu anterior projecte discogràfic, *City Lights* (2020), és un viatge musical que porta l'oient per onze ciutats al voltant del món, amb una connexió autobiogràfica amb la violinista, que conté obres de Bach, Morricone, Dvořák i Chaplin. El 2022 s'hi va afegir una altra ciutat amb l'edició del senzill *Desafinado*, dedicat a Rio de Janeiro. El 2020, en el cèlebre Concert del Dia de la Bastilla de París, emès internacionalment, va interpretar el tema «City Memories», que dona títol a aquest projecte.

Viu a Berlín i toca un violí Giuseppe Guarneri del Gesù de 1739, cedit generosament per un col·leccionista privat.

Notes al programa

Serguei Prokófiev

Concert per a violí núm. 2, en sol menor, op. 63

Serguei Prokófiev tenia vint-i-sis anys quan va escriure el *Concert per a violí núm. 1, en re major, op. 19*. L'estrena, prevista per a la tardor de 1917, va ser ajornada pels esdeveniments revolucionaris i va tenir lloc a París el 18 d'octubre de 1923. Va ser interpretat pel violinista Marcel Darrieux sota la batuta de Serguei Koussevitzki. Després dels seus anys itinerants fora de Rússia —va abandonar Petrograd la primavera de 1918, la seva primera destinació va ser Estats Units i després va passar dos anys a Alemanya abans d'establir-se a París—, la seva segona obra concertant per a violí mostra els canvis en el seu estil. De fet, el mateix compositor va narrar a les seves *Memòries* la gènesi del *Concert per a violí núm. 2, en sol menor, op. 63*: «La varietat de llocs on vaig escriure aquest concert és un reflex de la meua existència nòmada d'aleshores a causa de les gires de concerts: el tema principal del primer moviment el vaig escriure a París; el primer tema del segon, a Voronej, i l'orquestració la vaig acabar a Bakú. L'estrena va tenir lloc a Madrid l'1 de desembre de 1935, amb el violinista francès Robert Soëtens com a solista i Enrique Fernández Arbós com a director», recordava el compositor. Soëtens, que li havia encarregat aquesta obra, es va assegurar els drets exclusius d'execució durant un any. Tot just quatre mesos després de l'estrena d'aquest concert, el 19 d'abril de 1936, quatre mesos abans de l'inici de la Guerra Civil Espanyola, s'estrenava al Palau de la Música Catalana el *Concert per a violí a la memòria d'un àngel*, d'Alban Berg, amb Louis Krasner i l'Orquestra Pau Casals sota la direcció d'Herman Scherchen. Dues estrenes rellevants, en temps convulsos, en una Espanya que, com la resta d'Europa, entrava en l'etapa més negra del segle XX.

No eren temps fàcils per a Prokófiev, marcat com a compositor per la censura i les línies estètiques imposades pel Comitè Zdanov i la primàcia atorgada a Dmitri Xostakóvitx, i com a pianista, per l'ascens d'una nova generació amb personalitats de la talla d'Emil Giles i Sviatoslav Richter.

Inicialment, va concebre el seu segon concert com una sonata concertant per a violí i orquestra, de proporcions més modestes que els grans concerts del segle XIX i amb un caràcter més narratiu. La partitura, contemporània del ballet *Romeu i Julieta*, la seva primera obra escènica per a l'URSS, s'obre amb un Allegro moderato que alterna en l'escriptura solista virtuosisme, lirisme i varietat de matisos. El solista exposa el primer tema sense acompanyament, una frase de caràcter meditatiu que repeteixen seguidament els violoncel·l i els contrabaixos. El segon tema és una subtil i bella melodia.

El segon moviment, Andante, és el cor expressiu d'aquest concert per la bellesa melòdica —que anuncia el lirisme desbordant que cobrarà tota la seva esplendor a *Romeu i Julieta*— i la subtil orquestració, amb bellíssims passatges per a solo de clarinet. El tercer moviment, Allegro, ben marcato, impressiona per la seva empenta rítmica i el caràcter rus de les danses tradicionals. Els jocs de color a les fustes, trompes i percussió anticipen en alguns aspectes l'Scherzo de la seva *Cinquena simfonia*. La seva escriptura exigeix un gran domini tècnic al solista, però el més notable és la voluntat de crear, amb més simplicitat i una certa nuesa, un món sonor de singular bellesa a partir d'un sentit melòdic i un lirisme tan original com captivador.

Javier Pérez Senz

Gustav Mahler

Simfonia núm. 7

Ens sembla interessant, d'entrada, avançar uns conceptes que ens poden ajudar a penetrar en els intersticis de la música mahleriana, de la mà del gran musicòleg italià Armando Gentilucci, que va deixar escrit al seu dia: «En Mahler, les vicissituds de tesis i antítesis estilísticament homogènies, resoltes en síntesi vital, de Beethoven i altres romàntics, esdevenen al·lucinacions, sincretisme estilístic, alternances exasperades de frases cultes i troballes existencials lligades a la vida quotidiana. Mahler trenca la forma, la dissol, la desballesta en els seus mecanismes apriorístics i permet fer emergir la dimensió fonamental del negatiu». El sarcasme, característica poc musical, també existia, com un element determinant més, en el llenguatge mahlerià.

La dimensió extramusical de Mahler, de la qual cal parlar a l'hora d'al·ludir al seu descriptivisme, afecta la mateixa substància de la música, la seva organització, la seva estructura, el seu poder. El músic bohemi ens comunica la seva visió. La simfonia esdevé el lloc de retrobament per excel·lència; l'expressió musical reivindica tot el que es denega, decideix assumir les possibilitats de l'ésser i arriba a convertir-se en veritable filosofia. Tot el que s'ha dit ens indica que resulta discutible enllaçar directament Mahler amb l'escola de Viena, però no hi ha dubte que participa molt personalment en el procés que menarà al futur.

Després d'aquest preàmbul, convé que ens endinsem en la *Simfonia* que avui descansa en els faristols i que acusa una gran influència del món del *lied*, de la cançó popular. És d'aquí d'on el compositor s'aprovisionava per edificar les seves magnífiques, a vegades caòtiques, sempre proteiques construccions simfòniques, que portaven a l'interior seu el germen de la dissolució de la forma sonata. En molts casos, aquestes simfonies són escansions gegantines, monumentals reflexions sobre la vida i la mort, mogudes a impulsos d'un temperament depressiu. Però en tot moment figura aquí, com a base, en la majoria dels casos, aquest tret líric. Era la manera natural de manifestar-se el compositor en una època en què ja començava a cavalcar un expressionisme rampant.

La *Simfonia núm. 7, Cant de la nit*, alberga en les seves complexes estructures un fons també liederístic, malgrat que, com les dues obres anteriors de la col·lecció, no incorpori la veu humana, que reapareixerà a l'*Octava*. Els autors no s'han posat

d'acord respecte de l'autèntica naturalesa de la composició, que és, per exemple, per a Silbermann, una «conjunció d'oposats», una *coincidentia oppositorum*, buscada conscientment pel creador. Philippe Chamouard, citat per Pérez d'Arteaga, posa en relació la partitura amb les *Lliçons de tenebres* de François Couperin i manifesta que, igual que aquestes, «evoca el patetisme de l'home mortal damunt la terra amb els seus dubtes i les seves preguntes, en primera instància, per proclamar, tot seguit, l'esperança i la confiança en una vida millor».

Aquest podia ser, en efecte, el sentit lògic d'una composició tan difícil, tan travada, tan original, tan experimental, potser la més radical de Mahler des d'un punt de vista estructural, arquitectònic, instrumental i harmònic. Com la *Cinquena*, la *Setena* està dividida en cinc moviments: els dos extrems, sengles Allegros, i el central, un Scherzo que actua de pivot; els restants, dos a manera de serenates nocturnes de curiosa aparença i significat. Tots ells ens revelen la riquesa de materials de la procedència més diversa que maneja el compositor: elements poètics, autobiogràfics —com sempre en ell— irònics, sarcàstics, tràgics... Una mescla que contribueix a forjar una forma singular i a proporcionar interrogants del signe més divers.

Aspectes que, sens dubte, devien fer cavil·lar el públic i la crítica de l'època, sorpresos encara per les descobertes del compositor, pel seu continu deambular per la forma a la recerca d'un nord inaprehensible. La *Simfonia* degué tenir una elaboració relativament ràpida. Mahler va iniciar-ne la composició durant l'estiu de 1904 i va acabar-la el 15 d'agost de 1905, però fins al 19 de setembre de 1908 no es va estrenar, a Praga, sota la direcció de l'autor. La primera edició enregistrada és deguda a Bote & Bock, Berlín, el desembre de 1909.

L'originalitat es posa en evidència ja al mateix començament, que oscil·la entre el si menor i el mi menor i ofereix la intervenció, després dels primers compassos de la introducció, sobre un fatídic aire de marxa —com en la *Cinquena Simfonia*—, d'un *tenorhorn*, que concedeix a la música una presència ominosa. Canta un tema potent, del qual es desprenen nombroses idees. «Aquí rugeix la natura», deia Mahler. És una mena de recitatiu que condueix a l'exposició d'un Allegro risoluto ma non troppo i a la subsegüent elaboració de tres elements temàtics que es

desenvolupen al llarg d'una estructura llunyanament connectada amb la forma sonata. Neix, llavors, la marxa ominosa i intervenen els trombons. La part central del moviment és una sorprenent explicació lírica en la qual, sobtadament, tot s'apaivaga. S'obre una porta a allò oníric i s'escolta una apassionada melodia de la corda. La reexposició varia adequadament el material emprat i el tancament és violent. Un moviment gegantí, per tant, en el qual s'han operat fins a dinou indicacions de tempo, que atorguen unes alternances aparentment capritxoses i extremament contrastades.

La primera *Música nocturna* —*Nachtmusik*— és un Allegro moderato, una serenata gens convencional i gens somiadora, escassament elegíaca, que s'obre amb el so d'una trompa, contestada en eco per una altra. Es tracta d'un rondó amb variacions d'aparença molt modulant. Un fragment que al·ludeix al misteri de la nit tenebrosa i que ens mostra una vegada més, sobre el sempitern ritme de marxa, amb intervenció dels instruments de vent més variats, la fantasia tímbrica del compositor, que connecta aquí amb el seu *lied Reveilge*, del cicle del *Wunderhorn* i que sembla que va ser inspirada per la contemplació d'un quadre, com va succeir en la *Simfonia núm. 1*. En el cas que ens ocupa, el llenç en qüestió va ser la famosa *Ronda nocturna* de Rembrandt. S'hi escolten els sons de les esquelles, emprades ja a la *Simfonia núm. 6*. I també uns passatges en els quals la corda desgrana un cant llunyanament romàntic.

L'Scherzo és realment demoníac i a la partitura és qualificat de *Schattenhaft* (ombrívol, indefinit). Està poblat de dissonàncies i és, apunta Pérez de Arteaga, una «autèntica melodia de timbres», un «esquelet irònic». Aquest aspecte, aquesta nuesa, atorga un aire de caricatura que discorre amb una veritable i a vegades soterrada violència, sobre 3/4, compàs ternari, a aquesta obra poc freqüent. El que escoltem és una mena de vals deformat, vacil·lant i fantasmagòric, un *ländler* capritxós i sarcàstic. Se'ns suggereix la basarda davant el desconegut, davant la inexplicable foscor. Les timbales inauguren el discurs. El tema principal és exposat, nerviós i oscil·lant, per la corda aguda. Alban Berg degué tenir aquí un motiu d'inspiració per al vals del cafè de *Wozzeck*. El mateix que, salvant les distàncies, Ravel per a *La Valse*. És gairebé sorprenent la inclusió d'un trio que podríem qualificar d'ortodox. No hi ha dubte de la connexió d'aquest Scherzo amb el Rondó-Burleske de la *Novena Simfonia* de l'autor.

A la segona *Música nocturna, en fa major*, que canvia completament el panorama i ens situa en un món més amable, es presenten dos instruments «rars» més, una guitarra i una mandolina, que concedeixen a l'espectre sonor una aparença insòlita, una tímbrica delicada i subtil. Mahler, molt adequadament, ho defineix com a *Andante amoroso* i assenyala passatges amb els adjectius *graziosissimo* i molt fluid. Compàs de 2/4. El lirisme poètic és subratllat en el trio. Silbermann no veu gaire clar el sentit del moviment al costat dels altres quatre. El considera una interpolació, un intent de suggerir la calma prèvia al tempestuós Finale i el posa en connexió amb l'Adagietto de la *Cinquena simfonia*. Alma Mahler va anotar que aquesta música *quasi* romàntica va ser escrita amb versos d'Eichendorff al pensament.

I arribem al desconcertant tancament de l'obra, potser des d'un punt de vista estrictament musical el moviment més feble dels cinc, que circula alternativament per 4/4, 3/2 i 2/2, en el que gairebé es pot estimar un insultant do major, encara que els primers compassos estiguin en mi menor. L'inici és obertament exultant, amb les seves fanfàrries i les seves fragoroses timbales. Al cap de poc s'escolta una versió en mode major del tema de marxa del primer temps. Però d'ara endavant l'abundància temàtica és imparabile, amb la qual cosa es compon un teixit una mica enrevesat malgrat l'impuls trepidant i continu amb detencions molt escasses i algunes referències episòdiques a les *Nachtmusik*.

El tot ve a ser una suma, més o menys ben organitzada, de danses vieneses, des del vals fins a la polca, i una sèrie de paròdiques citacions d'*Els mestres cantaires* de Wagner. Fins i tot hi ha un record de *La vídua alegre* de Lehar, un compositor molt admirat pel matrimoni Mahler. Conclusió triomfal o triomfalista, es pregunta Arteaga? Això dependrà de l'oïda i la sensibilitat de cadascú. També s'ha apuntat que aquesta música una mica vàcua s'assembla a una màquina que gira en el buit sense capacitat de convicció.

Arturo Reverter

LISA BATIASHVILI
FOUNDATION

Discover.
Support.
Connect.

Join us in shaping
the musical future of
tomorrow!

Become
a member
now

WWW.LISABATIASHVILI-FOUNDATION.ORG

VANGUARDISTA

1. (m. i f.) Persona que va per davant.
Que s'emociona amb la música clàssica.
Subscriber de La Vanguardia.

Orgullosos dels nostres més de **150.000 subscribers**,
que estimen la cultura i vibren amb cada representació musical.

Suma't a

LA VANGUARDIA

Egass
barcelona

Joies amb essència

www.egassbarcelona.com

Handmade

© [egassbarcelona](https://www.instagram.com/egassbarcelona)

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 00h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCN CLÀSSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL

CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

@7Portes

www.7portes.com

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

Compromesos amb el patrimoni musical català

Coneix les
obres de
Juli Garreta

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

Cicle BCN Clàssics 24/25

Organitzen:

Amb el suport de:

Col·laboren:

idealista

Mitjans oficials:

Cat *M*úsica

LA VANGUARDIA

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

